

ТЕОДОСИЈЕ

**По милости Божијој православни Епископ
Епархије Рашко-призренске и Косовско-метохијске
Свему свештенству, монаштву и верној деци духовној
Радосни Божићни поздрав**

МИР БОЖЈИ - ХРИСТОС СЕ РОДИ!

"Шта да ти принесемо, Христе, Који си се на земљи јавио као човек нас ради? Јер сва твар од Тебе створена, благодарност Ти приноси: Анђели песму, Небеса звезду, Мудраци дарове, Пастори дивљење, Земља пећину, Пустиња јасле, а Ми - Матер Дјеву. Боже, Који си пре свих векова, помилуј нас".

Браћо и сестре, драга у Христу Богомладенцу децо духовна, радујући се са пророцима и праоцима, који су најавили долазак Сина Божијег у Телу, и узносећи благодарност у славу дошавшег и увек нам долазећег Спаситеља света, објављујемо радост Рођења Христовог, певајући са песмопојцем: *„Христос се рађа, славите Га; Христос с неба, сретните Га; Христос је на земљи, узвисите се...”*

Рођење Спаса нашега Исуса Христа од Пресвете Дјеве Богородице, представља највећи догађај у створеном свету од његовог настанка. Човек, који је створен по икони и подобију Божијем, појавом Логоса – Сина Божијег – у историји рода људског, добија своје најдубље назначење, јер *Логос постаде тело*, да би нас, ослободио *древне клетве*, обожио нас и учинио заједничарима Своје славе. Сједињење божанске и човечанске природе у личности оваплоћеног Сина Божијег, представља саму суштину нашег спасења. Будући створени ни из чега и поставши робови смрти, која је ушла у људску природу прародитељским грехом, људски род је живео у лажном постојању, чекајући обећање о Спаситељу који требаше да дође. Доласком Сина Божијег који постаје човек, по свему нама сличан, осим по греху, људска природа бива узведена у вечну и нераскидиву заједницу са божанском природом, чиме је човек враћен свом првобитном позвању, које стари Адам није успео да оствари. Бесмртност човекова, која је постала плен смрти и греха, бива обновљена, јер *дрво живота у пећини процвета* како пева песмопојац, а оваплоћени Христос откри нам печат тројичне љубави. Људска природа, која је кроз провородни грех постала трулежна, исцељује се, и у новорођеном Богомладенцу јавља се обновљена, да би након векова лутања, напослетку нашла свој изгубљени пут ка истинској отаџбини - небеском Јерусалиму.

Тајна Цркве Божије као тела Христовог, открива нам своју пуноћу кроз Христово Страдање, Васкрсење и Вазнесење, а Силаском Духа Светога, стављен је печат домостроју спасења, како човека, тако и целе творевине. Црква није само земаљска институција која постоји у овом времену, већ захвата временске и просторне димензије које надилазе људски ум. Она повезује анђеле и људе, и целу творевину уводи у нови начин постојања. Овај светотројични начин постојања, који проживљавамо и стално потврђујемо на Св. Литургији, разликује се од индивидуалног и себичног људског начина постојања, који нас удаљује од вечне заједнице са Богом. У Цркви је присутна заједница и јединство, који се видљиво огледају у Епископу као началнику, а све бива уз благослов и знање првоначалног Епископа, који председава Сабором Епископа једне области или народа. Зато у Цркви нема саборности без поштовања началства, као ни богоподобног началства без боголике саборности. Такође, нема свештеника и лаика без Епископа, нити Епископа без свога помесног Сабора, преко кога једино и учествује у Цркви. Епископ је самосталан само у оној мери у којој гради саборност, а не сам по себи као доживотни и самовласни Епископ. Стога је читаво црквено устројство икона тројичног постојања. Свака самовоља, непослушност и стварање раздора у Цркви Божијој, нарушава ову хармонију, и удаљује виновнике ових недела од вечнога живота и благодатних дарова, који се од Христа једино преко Цркве предају и поверавају на мудро коришћење.

Нажалост, последњих недеља, а нарочито ових дана, док молитвено и литургијски очекујемо Христа Богомладенца, не можемо да се не осврнемо на поједине бивше клирике и монахе ове богоспасаване Епархије. Они, предвођени, од Светог Сабора Српске Православне Цркве, рашчињним Епископом, а сада монахом Артемијем, покушавају да унесу поделе и смутње у већ ионако намучено тело наше страдалне Епархије. Следујући свом умовању и обманама, и ширећи неистине, да је тобоже Српска Православна Црква отпала од Христа, ови несрећни људи, *мислећи да Богу службу чине*, настављају са ширењем најгорих клевета и неистина против црквеног поретка, а и нас самих. Уместо да се покају пред Црквом и врате њеном спасоносном загрљају, ови људи лишени свештеног и монашког чина, а пре тога, због сујете и гордости, лишени здравог расуђивања које долази једино од смирења и страха Божијег, дрзнули су се да себе представљају не само као клирике, већ без благодати свештеничке, обављају безаконе обреде, *подижући олтар*е по приватним домовима. Попут оних, за које Свето Еванђеље каже, да се *притворно моле дуго и једу куће удовичке*, и ови припадници секте распоповаца, коју је Св. Архиепископски Синод по свом предводнику назвао и Артемијевцима, обмањују неупућене и заводе их речима, да би од њих добили новац и имовину. Уместо *извора живе воде*, који се вернима даје у Литургији, а која се канонски служи по благослову надлежног Епископа и уз помињање Патријарха Српског као првоначалника наше помесне Цркве, ова наша посрнула браћа траже неку своју *правду* и своју *истину*, копајући *бунаре испроваљиване*, у којима ништа нема до горчине и мржње, којом се без стида и страха Божијег обрушавају на све што је у Цркви свето и поштовано.

Хвала Богу, наш верни народ је вековима знао да разликује свештеника од распопа, Литургију од нечастивог скупа, као и Цркву од секте, што и сада показује, окупљајући се око својих свештеника и нас као свог Епископа, не дозвољавајући групици, од Цркве залуталих, да им продају лажи за истину, неразумни зилотизам за ревност у Христу, необуздану мржњу за љубав Божију.

Стога, драга браћо и сестре, позивамо Вас да заједно са својим парохијским свештеницима покажете и сачувате ону веру, коју сте наследили од наших светитеља, на овом освештаном простору просијавших: Св. Саве и Симеона, Св. Петра Коришког,

Јоаникија Девичког, Св. Стефана Дечанског, Св. Кнеза Лазара и других светих. Не дозволите да вам под видом очувања вере, говоре они који су веру у живог Христа заменили идеологијом, да вам о држању православног светосавског предања, о канонима и догматима, говоре они који су сами све каноне и догмате без страха и стида погазили. Не дозволите да вам о очувању српског Косова и Метохије говоре они, који су срамно побегли из својих светиња и оставили кивоте Светитеља, да би сада делили Србе на патриоте и издајнике, на *наше и њихове*.

Црква Христова, браћо и сестре, овде је да наш верни народ повеже и уједини, не у пролазним идеологијама и *мудрости* овог света, већ у вечноживој истини Христа Спаситеља. Зато, браћо и сестре, слушајте своје свештенике и помозите им, јер одговорност у Цркви није само на пастирима, већ и на сваком члану Цркве. Чувајте се сваког осуђивања и оговарања својих старешина, јер *зли разговори кваре добре обичаје*. Својом слогом одгоните *вукове из овчијег тора*, клонећи се празних прича о заверама и издајама. Плод истинске вере и љубави су радост и мир и праштање и зато су хришћани у најтежа времена били познати по томе што у страдању нису били малодушни, али нису имали ни горчине, знајући да Бог од нас очекује не само љубав према ближњим, већ и оно што је много теже – љубав према непријатељима. Не каже ли Господ, да ће нас у последња времена препознати по љубави, коју имамо једни према другима (Јн 13:34-35).

Окупљајте се на светим Литургијама и молитвама са својим канонским пастирима, избегавајући секташка зборишта и њихове *лажне благослове и тајне*, у којима се под видом побожности шири дух прелести и гордоумља. *Мудри као змије, а безазлени као голубови*, чувајте јединство које нам је поверено у Христу, као извор и личног и заједничког спасења. Подвизавајте се мудро, да вам човекољубље увек буде мерило богољубља, јер сви наши постови и молитве, правила и подвизи чему служе, ако не да своје срце и душу освештамо Христом и учинимо обиталиштем љубави Божије. Зато се треба клонити од оних, који су се удаљили од вере и руше црквени поредак, све дотле док се не покају и врате у заједницу Христа Бога нашега.

Примите браћо и сестре ову поуку и примените је у овим празничним данима, када славећи празнике Рођења Господњег и Богојављења, још више треба да покажемо свој труд и верност Господу. Добро знајте, да све оно, што се чини Бога ради, а без заједнице у Цркви, не служи спасењу, већ још више удаљује од вечног живота и благослова Божијег.

Такође, не заборавимо да обнављајући себе, духовно радимо и на обнови нашег народа и народне слоге, да заједнички и у долазећој години Господњој, радимо на обнови наших светиња и кућа. Не заборавимо оне, који живе тешко и сиромашно, нашу браћу по енклавама и изолованим домаћинствима, све болесне и сироту децу. Чувајте светињу породице и брака као највећи дар, клонећи се раскалашног живота, сујете и похлепе овога света. У свему што радите гледајте, посебно ви који се борите за народне интересе, да увек заједничко стављате испред личног и да никада не заборавите речи Господње, да *онај који жели да буде први треба свима да буде слуга*. У служењу ближњем, највећа је величина човека, ако се бори за народне интересе. И поред свих разлика, не заборављајте никада да сте једно стадо Христово, које је позвано, да у заједници Тела и Крви Господње, живи једним срцем и једном душом, и да је Црква изнад сваке политике и дељења, као духовна мајка, која прима све оне који јој долазе и никога не одвраћа.

У овој духовној радости, браћо и сестре, желимо да вам честитамо наступајућу Нову 2011. годину, са молитвеном жељом да нам она буде благословена, да донесе више мира,

слободе и правде међу људе на земљи, како би се током целе године трудили само у ономе што је Богу мило и драго, а избегавали све оно што нас од Бога удаљује.

Призивајући благослов Божји на све вас, поздрављамо Вас поздравом вечне радости:

МИР БОЖЈИ - ХРИСТОС СЕ РОДИ!

Ваш молитвеник пред витлејемским Богомладенцем

ЕПИСКОП РАШКО-ПРИЗРЕНСКИ И
КОСОВСКО-МЕТОХИЈСКИ
ТЕОДОСИЈЕ

+ Теодосије

О Божићу,
2010. године